

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 3Co/57/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8517202735
Dátum vydania rozhodnutia: 01. 10. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Šofranková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8517202735.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Šofrankovej a členov senátu JUDr. Gabriely Világiovej a JUDr. Zlaty Šimkovej v spore žalobcu N. G., T.. XX.XX.XXXX, H. B. XX, XXX XX G. Ľ., právne zastúpeného JUDr. Slavomírom Firmentom, advokátom so sídlom 17. novembra 14, 064 01 Stará Ľubovňa proti žalovanej Slovenská republika, Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, so sídlom Štúrova 2, Bratislava, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy spôsobenej orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Stará Ľubovňa zo dňa 21. 03. 2019, č. k. 2C/25/2017-254 takto jednohlasne

rozhodol:

- I. Pripúšťa čiastočné späťvzatie žaloby, zrušuje rozsudok v zamietavom výroku o zaplatenie 67,62 eura titulom náhrady škody - trov obhajoby a konanie v tejto časti zastavuje.
- II. V ostatnej zamietavej časti o náhradu nemajetkovej ujmy potvrdzuje rozsudok.
- III. Stranám sporu náhradu trov odvolacieho konanie nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Stará Ľubovňa (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol, cit.:

„I. Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi sumu 1 859,63 eur a úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1 859,63 eur za obdobie od 26.3.2017 do zaplatenia, to všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti súd žalobu z a m i e t a.

III. Žalovanej náhradu trov konania n e p r i z n á v a“.

2. Uvedeným rozhodnutím súd prvej inštancie rozhodol o žalobe, ktorou sa žalobca domáhal proti štátu zaplatenia sumy 1 927,15 eura s prísl. titulom skutočnej škody a sumy 10 000 eur titulom nemajetkovej ujmy, dôvodiac, že tieto ujmy mu vznikli v súvislosti s proti nemu vedenému trestnému stíhaním, ktoré v konaní vedenom na Okresnom súde Stará Ľubovňa sp. zn. 7T/208/2013 skončilo rozsudkom, podľa ktorého bol žalobca oslobodený spod obžaloby Okresnej prokuratúry Stará Ľubovňa zo dňa 17. 10. 2013 podanej pod sp. zn. Pv/XXX/XX pre skutok kvalifikovaný ako prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, 2 písm. b) Trestného zákona, pretože nebolo dokázané, že sa stali skutky, pre ktoré bol žalobca stíhaný. Keďže súd zistil nezákonnosť uznesenia o vznesení obvinenia v spojitosti s uznesením o zamietnutí sťažnosti obvineného (žalobcu) a s následným pokračovaním trestného stíhania voči žalobcovi, súčasne zistil splnenie podmienky predbežného prerokovania nároku podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., treba od momentu právoplatnosti oslobodzujúceho rozsudku

považovať vznesenie obvinenia a na jeho podklade vedené trestné stíhanie voči žalobcovi za nezákonné rozhodnutie, za ktoré štát zodpovedá podľa zákona č. 514/2003 Z. z.

3. V súvislosti s trestným konaním, ktoré skončilo právoplatnosťou oslobodzujúceho rozsudku, vznikla žalobcovi škoda pozostávajúca z trov obhajoby, ktoré v danom prípade predstavujú trovy, ktoré musel žalobca svojmu obhajcovi zaplatiť. Náhrada škody v časti trov právneho zastúpenia žalobcu v trestnom konaní, t. j. trovy obhajoby bola žalobcom požadovaná vo výške 1 927,15 eura (suma 111,29 eura vyplatená JUDr. Stanislavovi Lampartovi a suma 1 815,86 eura vyplatená JUDr. Slavomírovi Firmentovi). Súd prvej inštancie z tohto dôvodu priznal žalobcovi žiadanú náhradu trov konania, avšak len vo výške 1 859,53 eura, teda trov, ktoré mu vznikli v súvislosti s právnym zastúpením v konaní na prvom stupni a v odvolacom konaní. Výšku tejto škody mal súd preukázanú z vyúčtovania nákladov trov právneho zastúpenia, ktoré hradil žalobca a zároveň z trestného spisu 7T/208/2013 Okresného súdu Stará Ľubovňa

4. Súd prvej inštancie zároveň konštatoval, že žalobca si uplatnil aj náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 10 000 eur. K rozhodnutiu o tejto časti žaloby uviedol, že úlohou žalobcu bolo v konaní náležite preukázať, že vedením trestného stíhania 7T/208/2013 došlo k takému závažnému zásahu do osobného života žalobcu v prostredí, v ktorom žije a v spoločenskom uplatnení, ktorý by odôvodňoval priznanie nemajetkovej ujmy. Základom pre priznanie tohto nároku bolo presvedčivo zistiť, že žalobcovi vznikla ujma v príčinnej súvislosti s rozhodnutím, ktoré bolo následne pre nezákonnosť zrušené. Možno prisvedčiť námietkam žalovanej, že už pred začatím samotného trestného konania dochádzalo k zmenám v osobnom živote žalobcu, ktorý odišiel zo spoločnej domácnosti tvorenej s manželkou a deťmi, podal návrh na rozvod manželstva a následne bol aj rozvedený. Hlavným problémom bol konflikt žalobcu s manželkou, ktorý vyústil do rozvodového konania. Následne a zároveň súbežne s trestným konaním prebiehalo konanie o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov (sp. zn. 4C/73/2014) skončené dňa 29. 11. 2016. Z výpovede svedkov, ktoré v konaní navrhol vypočuť žalobca vyplýva, že celé toto obdobie, kedy sa žalobca rozvádzať, kedy prebiehalo konanie o vyporiadanie BSM, ako aj trestné stíhanie, bolo pre žalobcu veľmi stresujúce. Následne sa podľa výpovedí svedkov mal žalobca upokojiť a jeho stav sa mal zlepšovať. Svedkovia vo výpovediach potvrdili, že žalobca sa obával hlavne o to, že bude obmedzený na osobnej slobode, k čomu nedošlo. Z výpovedí svedkov bolo tiež zrejmé, že najkritickým pre žalobcu bol rok 2013, kedy sa mal u svojich kamarátov dopytovať na sprostredkovanie odbornej pomoci psychiatra, ktorú však nakoniec nevyhľadal. Žiadne lekárske potvrdenie o prípadných zdravotných ťažkostiach žalobcu súdu nepredložil, rovnako vo vzťahu ku svojmu podnikaniu nepredložil žiadne dôkazy preukazujúce, žeby došlo k zmenám v jeho podnikaní, k prípadnej strate alebo ukončeniu podnikania. Súd prvej inštancie preto dospel k záveru, že žalobca nepreukázal bez pochybností, že mu vznikla ujma výhradne v príčinnej súvislosti s nezákonným rozhodnutím a nie ani v dôsledku inej skutočnosti, ktorá zodpovednosť príslušného orgánu nezakladá. Rovnako mal súd za preukázané, že dostatočným zadosťučinením bolo pre žalobcu už samotné oslobodzujúce rozhodnutie, ktoré implicitne vykonal Okresný súd Stará Ľubovňa v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Prešove oslobodzujúcim rozsudkom. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa ust. § 255 ods. 1 CSP tak, že žalovanej, ktorá bola výrazne úspešnejšia v konaní náhradu trov konania nepriznal, nakoľko si ich náhradu neuplatnila.

5. Proti tomuto rozhodnutiu súdu prvej inštancie proti výrokom II. a III. podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca. Zároveň spresnil, že v časti náhrady škody - trov obhajoby berie žalobu v súlade s ust. § 145 ods. 2 CSP sčasti späť, a to konkrétne v časti 67,62 eura, t. j. vo výške rozdielu medzi ním uplatňovanou skutočnou škodou a škodou prisúdenou v tomto konaní (1 859,53 eura). Pokiaľ ide o zamietnutie žaloby o náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci, žalobca má za to, že súd prvej inštancie o tejto časti žaloby zaujal pri hodnotení podmienok vzniku ujmy nesprávne stanoviská a v nadväznosti na ne dospel k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci. Žalobca súhlasí s tým, že miera vnímania negatívneho dopadu trestného stíhania je vecou vysoko individuálnou a že pri nej sa prejavujú subjektívne rozdiely, súhlasí aj s tým, že trestné stíhanie začaté a vedené v súlade so zákonom, a to i keď nevedie k odsúdeniu je povinný strpieť každý. Nesúhlasí však s názorom súdu, že samotné konštatovanie porušenia práva oslobodzujúcim rozsudkom sa javí byť dostatočným zadosťučinením, ani s tým, že žalobca nepreukázal, aby predmetným trestným konaním došlo k takému závažnému zásahu do jeho osobného života v prostredí, v ktorom žije a v spoločenskom uplatnení, ktorý by odôvodňoval priznanie nemajetkovej ujmy. Negatívny dopad pre žalobcu malo výhradne začatie trestného stíhania, pretrvávajúca hrozba

možnosti väzobného stíhania a následne neúmeraná dĺžka trvania trestného konania a s tým spojené neúmerne dlhé vystavenie jeho osoby negatívnym dopadom trestného stíhania, konkrétne od 10. 06. 2013 - doručením uznesenia o začatí trestného stíhania do oslobodzujúceho rozhodnutia súdom dňa 25. 05. 2016. Svojou výpoveďou, ale aj výpoveďami navrhnutých svedkov preukázal, že ho vyšetrovateľ obvinil zo zločinu vydierania a v súvislosti s tým ho to úplne zlomilo, nevedel sa smiať, rozprávať s ľuďmi, bál sa, že ho kedykoľvek môže zatknúť polícia. Nemohol riadne spať, jedol len s obťažami, nepravidelne, bál sa, že skolabuje, obmedzil svoje aktivity vo voľnom čase a hoci pomerne často bicykloval a chodil na turistiku, počas obdobia trestného stíhania, tieto aktivity minimalizoval. Veľkou oporou mu v tejto chvíli bol syn a jeho najbližší priatelia, ktorým sa so svojimi pocitmi zveroval. Stále bojoval sám so sebou, že to musí zvládnuť, že ho to nemôže položiť, preto ani nevyhľadal odbornú pomoc, nechcel ukázať, že je úplne zlomený. Do oslobodzujúceho rozsudku od doručenia uznesenia o začatí trestného stíhania uplynuli tri roky strachu ako to všetko dopadne. Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie za preukázanú príčinnú súvislosť, spôsobenú v dôsledku predmetného trestného stíhania, vznesenia obvinenia, vedeného súdneho konania a v neposlednom rade aj dĺžkou trvania trestného konania. Zo strany štátu došlo k výraznému neprimeranému zásahu do integrity osobnosti žalobcu, ktorý zanechal na jeho osobe negatívne následky, preto podľa názoru žalobcu mal súd prvej inštancie mu priznať aspoň nejaké odškodnenie, ktoré by bolo primerané a spravodlivé, vzhľadom na zásah do jeho súkromia a spôsobenú ujmu. Žalobca má za to, že výnimočnosť prípadu odôvodňujúca priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch spočíva v jeho prípade v okolnostiach trestného stíhania, aj s poukazom na neúmerne dlhú trvanie trestného stíhania a s tým spojené neúmerne dlhé vystavenie jeho osoby negatívnym dopadom trestného stíhania. Žalobcom uplatňovaná náhrada nemajetkovej ujmy je adekvátna závažnosti vzniknutej ujmy a okolnostiam, za ktoré k nej došlo, ako aj k závažnostiam následkov, ktoré žalobcovi vznikli v súkromnom živote a v spoločenskom uplatnení. Preto, ak odvolací súd dospeje k záveru, že boli splnené podmienky na priznanie odškodnenia, necháva objektívne určenie jeho adekvátnej výšky na úvahe odvolacieho súdu, keďže je samozrejmé, že priznanie konkrétnej výšky nemajetkovej ujmy závisí od úvahy súdu pri zohľadnení zákonných kritérií. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok v zamietavom výroku o náhrade nemajetkovej ujmy zmenil, žalobe vyhovel a priznal žalobcovi náhradu trov prvostupňového i odvolacieho konania.

6. Žalovaná k podanému odvolaniu navrhla rozsudok v napadnutých výrokoch ako vecne správne potvrdiť, zároveň oznámila súhlas s čiastočným späťvzatím žaloby o náhrade škody vo výške 67,62 eura. Uviedla, že v celom rozsahu sa stotožňuje s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie, pokiaľ ide o nepriznanie nemajetkovej ujmy.

7. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací vec preskúmal podľa § 380 ods. 1 CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné ako vecne správny potvrdiť podľa § 387 ods. 1 CSP, pričom v nadväznosti na § 387 ods. 2 CSP odvolací súd v celom rozsahu poukazuje na vecne správne a vyčerpávajúce odôvodnenie súdu prvej inštancie, s ktorým sa stotožňuje.

8. Rozsudok súdu prvej inštancie bol napadnutý len v časti zamietnutia nároku o náhradu nemajetkovej ujmy žalobcu, a preto v časti, v ktorej bolo žalobe vyhovené (I.) je rozhodnutie súdu prvej inštancie právoplatné a rozhodovaním odvolacieho súdu nedotknuté.

9. Keďže po vydaní rozsudku súdu prvej inštancie, avšak pred nadobudnutím právoplatnosti predmetného rozsudku žalobca vzal žalobu v časti o zaplatenie 67,62 eura žalobu späť a žalovaná ako protistrana nevyslovila nesúhlas so späťvzatím, s ohľadom na uvedený procesný úkon žalobcu, odvolací súd čiastočné späťvzatie žaloby v zmysle § 370 CSP pripustil, rozsudok v zamietavom výroku o zaplatenie 67,62 eura titulom náhrady škody - trov obhajoby zrušil a konanie v tejto časti zastavil.

10. Žalobca v predmetnom konaní zároveň uplatnil aj náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 10 000 eur. Podľa § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. a § 3 citovaného ustanovenia možno nemajetkovú ujmu priznať, ak nie je dostatočným zadosťučinením samotné konštatovanie porušenia práva vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom a zároveň sa prihliada na osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote, závažnosť následkov, ktoré poškodenému vznikli v spoločenskom uplatnení.

11. Nemajetková ujma je náhradou za protiprávny stav, ktorý spôsobil nenapraviteľnú ujmu vo sfére fyzickej osoby.

12. Zákon č. 514/2003 Z. z. výslovne neupravuje nárok na náhradu škody v prípade oslobodenia obžalovaného spod obžaloby. Judikatúra však dospela k záveru, že ide o špecifický prípad zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú začatím a vedením trestného stíhania, pri ktorom treba vychádzať z analogického výkladu úpravy najbližšej, a to z úpravy zodpovednosti za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím. Rovnaký význam ako zrušenie právoplatného uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť má v tomto zmysle tiež zastavenie trestného stíhania alebo oslobodenie spod obžaloby. Podstata nároku na náhradu škody sa v tomto prípade neviaže na správnosť či nesprávnosť postupu orgánov činných v trestnom konaní pri začatí trestného stíhania, ale na samotný výsledok trestného stíhania. Citovaný právny predpis zakladá objektívnu zodpovednosť štátu, v dôsledku čoho sa neposudzuje správnosť rozhodnutia jeho orgánu z hľadiska, či pri rozhodovaní porušil právnú povinnosť a škodu zaviniť. Rozhodujúcim kritériom zákonnosti konania vedeného orgánom verejnej moci je výsledok tohto konania. Žalobca správne v konaní označil orgán konajúci v mene štátu, ktorým je Generálna prokuratúra SR. Trestné stíhanie žalobcu bolo ukončené v konaní pred súdom, avšak konajúci súd prvej inštancie žalobcu spod obžaloby okresného prokuratúra oslobodil a toto jeho rozhodnutie potvrdil aj odvolací súd.

13. Pokiaľ žalobca svoj nárok na nemajetkovú ujmu v peniazoch zdôvodňoval psychickou nepohodou v čase trestného stíhania, v tomto smere súd prvej inštancie uzavrel, že v rodine žalobcu už v čase pred samotným začatím trestného stíhania (10.06.2013) dochádzalo k rodinným nezhodám. Ako vyplýva z obsahu spisového materiálu žalobca po neustálych nezhodách s manželkou v mesiaci január 2012 odišiel zo spoločnej domácnosti, zabezpečil si samostatné bývanie, následne podal návrh na rozvod manželstva, v ktorom uviedol, že prvé problémy v manželstve začali v roku 2009, a to z dôvodu, že mu manželka vyčítala, že chodí na turistiku, že vysiada v pohostinstve, zároveň mu vyčítala aj neveru. Pokiaľ žalobca svoj nárok na nemajetkovú ujmu v peniazoch zdôvodňoval psychickou nepohodou v čase trestného stíhania, v tomto smere súd prvej inštancie uzavrel, že z výpovede svedkov vyplynulo, že pre žalobcu bol najkritickejší rok 2013 (v čase začatia trestného stíhania), kedy sa žalobca obával hlavne o to, že bude obmedzený na osobnej slobode, žalobca sa mal u svojich priateľov dopytovať na sprostredkovane odbornej pomoci psychiatra, ktorú však nakoniec nevyhľadal, lebo jeho stav sa začal zlepšovať. Zároveň je nutné zdôrazniť, že žalobca bol rozhodnutím Obvodného úradu G., odboru všeobecnej vnútornej správy, č. k. B.-SL-B.-XXXX/XXXXX-XXX zo dňa 02. 03. 2012 uznaný vinným z priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa ust. § 49 ods. 1 písm. b) zákona o priestupkoch s tým, že dňa 06. 01. 2012 slovnou a fyzicky napadol svoju manželku. Z uvedeného vyplýva, že v čase pred začatím trestného stíhania a vznesenia obvinenia povest' žalobcu už bola poškodená, lebo už na úrovni priestupku išlo o konanie žalobcu, ktoré je v rozpore so zákonom. Pokiaľ žalobca uvádzal, že vedenie trestného stíhania poškodilo jeho povest' dovtedy bezúhonnej osoby v osobnom živote, aj v oblasti podnikania, žalobca v tomto smere nepredložil žiadne dôkazy, ktoré by preukazovali, že došlo k zmenám v jeho osobnom živote, v jeho podnikaní, prípadne k strate alebo ukončeniu podnikania. V neposlednom rade je potrebné vziať do úvahy aj samotné vyjadrenie žalobcu, ktoré učinil na pojednávaní konanom dňa 21. 02. 2019, kde na otázku súdu, aby špecifikoval, aké následku mu v súvislosti s trestným stíhaním vznikli v súkromnom živote, uviedol, cit.: „Nepozoroval som nejaké následky. Pokiaľ ide o pracovný život spočiatku ľudia na mňa zazerali, mohlo to trvať pol roka od vznesenia obvinenia, resp. od doby, kedy sa o tom ľudia dozvedeli, potom sa všetko vrátilo do pôvodných koľají. Pokiaľ ide o spoločenský život, nedá sa povedať, aby predmetné trestné stíhanie ma ovplyvnilo. No vzhľadom na moje psychické rozpoloženie som sa v tomto období spoločenskému životu vyhýbal“ (č. l. 245 spisu). Faktom je, že v zmysle ust. § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. platí, že v prípade, ak samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné ju uspokojiť inak. Zmyslom právnej úpravy zodpovednosti štátu za škodu má spočívať v tom, aby každá škoda spôsobená nesprávnym či nezákonným zásahom štátu bola primerane odčinená. Nemajetková ujma predstavuje zásah do inej než majetkovej sféry poškodeného a vedľa nepriaznivých dôsledkov môže zahrnúť aj iné negatívne dopady nesprávneho úradného postupu či nezákonného konania, ktoré môže zasahovať do osobnostnej integrity poškodeného. Peňažná kompenzácia je v zákone označená ako spôsob subsidionárneho odškodnenia, ktoré nastupuje až vtedy, ak nie je možné vzniknutú nemajetkovú ujmu uhradiť inak.

14. Je nepochybné, že trestné stíhanie fyzickej osoby predstavuje zásah do osobnostných práv fyzickej osoby s tým, že každé trestné stíhanie predstavuje obmedzenie súhrnu osobnostných práv vymenovaných v čl. 10 Listiny základných práv a slobôd, a to s prihliadnutím k tomu, že vo všeobecnosti platí, že takéto obmedzenie je legitimované verejným záujmom na ochranu spoločnosti pred páchatelmi trestnej činnosti. Trestné stíhanie predstavuje vážny zásah do osobnej slobody jednotlivca a vyvoláva ďalšie negatívne dôsledky. Vzhľadom na to, že nemajetková ujma vzniknutá porušením osobnostných práv sa ani nedá odškodniť a jej rozsah nie je možné kvantifikovane vyčíslieť, namiesto nej je možné poskytnúť zadosťučinenie s tým, že pokiaľ ide o vyjadrenie miery, akou bola zásahom znížená dôstojnosť alebo vážnosť osoby v spoločnosti, treba vychádzať z následnej reakcie, ktorú zásah vyvolal v rodinnom, pracovnom či v inom prostredí fyzickej osoby. Preto je potrebné prihliadať na dopad nezákonného rozhodnutia do osobnostnej sféry poškodeného, nepriaznivosť jeho vplyvu na povesť poškodeného a doterajší spôsob života a pod.

15. V prejednávanej veci odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie uzavrel, že je síce pravdou, že žalobca bol trestne stíhaný, avšak s prihliadnutím na skutočnosť, že zo strany žalobcu neboli v konaní predložené také dôkazy, na základe ktorých by bolo možné ustáliť, že žalobcovi trestným stíhaním bola spôsobená ujma, ktorú by bolo odôvodnené priznať v zmysle § 17 a nasl. zákona č. 514/2003 Z. z. v znení neskorších predpisov, správne postupoval súd prvej inštancie, ak v tejto časti žalobu zamietol. Navyše s prihliadnutím na samotné okolnosti vzniku začatia trestného stíhania, kde v konečnom dôsledku sa konštatuje, že dôvodom oslobodenia nebolo to, že skutok sa nestal, prípadne, že ho nespáchal žalobca, avšak dôvodom jeho oslobodenia bolo, že spáchaný skutok nie je trestným činom, ako aj s prihliadnutím na skutočnosť, že žalobca neunesol dôkazné bremeno v tom, žeby preukázal, že mu trestným stíhaním bola spôsobená ujma, odvolací súd sa plne stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie v tom smere, že samotná oslobodenie spod obžaloby je dostatočným zadosťučinením nielen pre žalobcu, ale aj pre jeho okolie.

16. Vo zvyšku ako bolo vyššie uvedené odvolací súd poukazuje na vecne správne a vyčerpávajúce odôvodnenie súdu prvej inštancie, s ktorým sa v celom rozsahu stotožňuje.

17. So zreteľom na tieto dôvody odvolací súd rozsudok v ostatnej zamietavej časti o náhradu nemajetkovej ujmy, vrátane správneho výroku o trovách konania ako vecne správny postupom podľa § 387 CSP potvrdil.

18. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP. Žalobca vzhľadom na výsledok odvolacieho konania nemá právo na náhradu trov konania a žalovaná si náhradu trov odvolacieho konania neuplatnila.

19. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).